

[Christensen (Høng).]

deres Bidrag til, at den blev omformet paa en klar og tydelig Maade.

Men det, som var det gode ved denne Tilføjelse, var netop dette, at naar saadanne Spørgsmaal blev overlådt til Rettens Kendelse, saa vilde en hel Del af disse Spørgsmaal blive ophævet af sig selv, fordi Retten forstod at mægle Parterne imellem, saa der kunde opnaas Forlig; og af den Del, der blev tilbage, som ikke blev forligt, vilde nogle være helt klare i den Retning, at Panteretten var opnaaet paa tværs af Akkorden, eller ogsaa vilde det modsatte være Tilfældet. Det vilde saaledes kun blive et uhyre ringe Antal Tilfælde, hvor det vilde være vanskeligt for Retten at træffe Afgørelse, og der maatte man vel bruge den gamle juridiske Formular: *In dubio pro reo*.

Jeg tror i og for sig, at denne Tilføjelse godt kunde bruges, og den blev foreslået fra vor Side, fordi vi vilde vise vor gode Villie til at naa et positivt Resultat, og fordi vi mener, at Lovforslaget, saaledes som det foreligger fra Landstinget, er godt og værdifuldt. Ved denne Affattelse af Lovforslaget er der nemlig opnaaet dette, at Retspanterettigheder i Fremtiden aldrig kan komme i Vejen for en efterfølgende Akkord, naar blot man forlanger Akkord kort Tid efter, at Udlæg er gjort. Det synes jeg er et stort Gode, og det er i Forhold til det, som der var Uoverensstemmelse om, af langt overvejende Betydning.

Det, som vi ikke har været enige om, er i Virkeligheden kun en Overgangsbestemmelse, som tager Sigte paa de Retspanterettigheder, som er kommet til Eksistens i Tiden fra 1. Januar 1932 og indtil Lovens Ikrafttræden. Hvis man nu fra det ærede Flertals Side havde skyndt sig med at faa Lovforslaget vedtaget, saaledes som det var efter at være ført igennem Landstinget, hvor der dog var opnaaet et positivt og værdifuldt Resultat, vilde man have opnaaet, at mange af de Retspanterettigheder, som er kommet til Eksistens siden da, kunde være afkræftet; og jeg synes, det ser ud til, at man kan vente, at der vil komme flere og flere Retspanterettigheder til Eksistens i Sommerens Løb, inden vi samles igen.

Alt dette kunde vi have opnaaet at faa Magten over, hvis man var gaaet med til Forslaget, saaledes som det blev formuleret i Landstinget. Derfor beklager jeg ikke mindre end den ærede Ordfører, at vi er kommet til dette negative Resultat, for som det er, vil det jo gaa saaledes, at alt det,

der var opnaaet, og som var godt, nu bliver til intet.

Naar man saa maaske vil spørge, hvorfor vi har ladet det hele strande paa saa lidet, vil jeg sige, at det er ikke paa Grund af noget Lune fra vor Side, men vi har ikke kunnet gaa videre, uden at vi derved efter vor Mening vilde komme paa tværs af gamle hævdvundne Grundsætninger, og det har vi ikke ment forsvarligt i dette Tilfælde, nemlig Retsgrundsætningen om de velerhvervede Rettigheders Uørørlighed. Grundsætningen om, at det er uehdigt at give privatretlige Love tilbagevirkende Kraft. Det er Hensynet til disse betydelige Retsgrundsætninger set i Forhold til det, som det i Virkeligheden drejer sig om: Overgangsbestemmelser af ringe Værdi, der har dikteret os den Stilling, vi har indtaget. Jeg tør hævde, at vi fra vor Side har gjort alt, hvad vi kunde for at fastholde det opnaaede Resultat; men desværre har det været forgæves, og jeg gentager, at jeg beklager det lige saa dybt, som den ærede Ordfører beklagede det.

Justitsministeren (Zahle): I det høje Landsting foretog man kun en formel Behandling af Indstillingen fra Fællesudvalget, men her har man indladt sig paa en Drøftelse af Sagens Realitet, og jeg maa da ogsaa tillade mig at fremsætte nogle klarørende Bemærkninger.

Min Hensigt med i sin Tid at indbringe dette Lovforslag var, at Panterettigheder af enhver Art, naar der blev Tale om Tvangsakkord, skulde nedskrives til den Værdi, som Ejendomme, hvori Pantet var, havde, og at det overskydende Beløb af Pantefordringerne skulde behandles som et almindeligt Gældskrav og gaa med ind under Tvangsakkorden, medens Panterettigheder hidtil udtrykkeligt er undtaget fra at kunne skæres ned ved en Tvangsakkord.

Denne sidste Bestemmelse var meget omstridt, da Tvangsakkordloven blev gennemført i 1905, idet der var et Mindretal i Kommissionen, som udarbejdede Forslaget, der var stemt for, at Panterettigheder ogsaa skulde kunne skrives ned ved en Tvangsakkord. Dette Synspunkt sejrede imidlertid desværre ikke ved Loven af 1905, og Følgen deraf har været, at medens Loven af 1905 om Tvangsakkorder har været til meget stor Nytte for Næringslivet i vore Byer, har den ikke nyttet Næringslivet indenfor Landbrugserhvervet den allermindste Smule. Der har aldrig været gennemført nogen Tvangsakkord for et Landbrug, fordi Pantefordringerne er den aldeles overvejende Del af